



Galina Punkkinen

**SEINÄ
CTEHA**

Seinä

Стена

Galina Punkkisen julkaistut teokset:

- *TOMSK Sieluni kehto* (2019 BoD)
- *Leningradini monet kasvot* (2019 BoD)
- *Siperian sieluni Suomessa* (2019 BoD)
- *Taavetin koulu Galinan silmin* (2020 BoD)
- *Maailman puita - Деревья вселенной - Trees of the universe* (2020 BoD)
- *Galina-Malina* (BoD 2020)
- *Oodi luonnolle - Ода природе* (BoD 2020)
- *Hän ei hoitoa halua. Omaishoitajan päiväkirja* (BoD 2021)

Pietarin Kirjailijaliiton Kustantamon julkaisemat:

- *Урок испанского (Espanjan oppitunti)*, (2020)
- *Найди мой камень (Löydä minun kivi)*, (2020)
- *Стихи из Ленинградских блокнотов*, (2020)
(Runoja Leningradin ajan lehtiöistä)
- *Сказка испанской Дении*, (2021)
The Fairy Tail of the Spanish Denia
Ek cuento de Denia española
- *Диалог с тайным собеседником*, (2022)
(Dialogi salaisen keskustelukumppanin kanssa)

Galina Punkkinen

Seinä

Стена

© 2022 Galina Punkkinen

Kuvat: Galina Punkkisen kotialbumit ym.

Kannen kuva: Marja-Liisa Nurkka

*Käännökset: englanniksi Julia Nikitenok, Anne Vanha-Similä ,
venäjäksi Galina Punkkinen, ukrainaksi Mikolenko T.*

Toimitus ja taitto: Kirsi Komulainen

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6548-7

*"Tulin katsomaan kapitalismia" – Näin vastasin, kun kysyttiin:
Miksi tulin Suomeen, kun olin haastateltavana Suomen
kansalaisuuden hakemisen yhteydessä.*



Juhlakulkueessa kommunismin rakentaja. Tomsk, Siperia.



Hääpäivämme 15.1.1988.

SYDÄMELLISET SIBIRJATSKAN KIITOKSET

КИРСИ, "СПАСИБО МОЕ ТЕБЕ БОЛЬШОЕ! ".

Suomeksi: Kirsi, suurkiitokseni sinulle!"

Yhdeksäs kirja on syntymässä meidän yhteistyössä. Minun on vaikea uskoa, että se on totta. Mutta totta se on.

Kaikki alkoi, kun vuonna 2000 Anja Romu "metsän sielu" perusti kirjoittajaryhmä Kursiivin. Korona tappoi Kursiivin. Mutta rakkautta kirjoittamiseen on mahdotonta sammuttaa kuten yleensä rakkautta, jos se on aitoa.

Kirsi ja minä. Kaksi mentaliteettia, kaksi kulttuuria – yhteistyötä sanan ja ajatuksen ääressä vuodesta 2019 lähtien. Mielestäni Kirsin kanssa pikku ristiriitakin on mahdotonta. Tasapainoinen, rauhallinen on hyvä sammutin minun erikoispiirteilleni... Jos tulee vaikeampi juttu, puhun Kirsille: "Sinä tiedät.." ja ongelmaa ei ole olemassa... tai ja ongelma häviää itsestään kuin ei olisi ollut olemassakaan.

Korona jäi taakse, Putinin aloittama sota jatkuu. ME uskomme ja toivomme, että liikumme rauhaa kohti.

Kiitos kovasti, Kirsi.

Sinun suomalainen sibirjatska, Tomskista kotoisin.

Toinen sydämellinen sibirjatskan ”kiitos” kuuluu Luumäen kunnan asukkaille ja Etelä-Karjalan Kansalaisopiston Luumäen venäjän kielen kurssin ”Keskustelemme venäjäksi” opiskelijoille: Pirkko Joutsiniemi, Eija Andelin, Salme Tuuri, Lauri Punkkinen, Pirkko Rantanen, Martti Nurkka, Markku Koivistoinen, Matti Nuppola sekä Hannu ja Tanja Taina myötätunnosta ja avusta.

Kaksi tästä ryhmästä lopetti venäjän kielen opiskelun 24.2., koska Venäjän Presidentti Vladimir Vladimirovits Putin aloitti ”Erikoisoperaation”. En koskaan tule ymmärtämään, miksi kostettiin minun äidinkielelleni. Elämäni aikana olen opettanut ja tulkannut saksan kieltä, siitä huolimatta, että isäni ja setäni olivat sodan uhreja...

Joka ikinen luumäkeläinen osoittaa samaa lempeää ystävällisyyttä minua kohtaan kuin se oli ennen 24.2.2022. Ja se ihmetyttää minua.

Ihmeellisiä ovat minun auttavaiset naapurit.

Tanja ja Hannu Taina koko sydämeästään yrittävät ”herättää Pekkaa eloon”.

Erikoiskiitos kuuluu Erkki Kurpalle, joka säännöllisesti käy juttuhetkellä Pekan kanssa. Kun hän lähtee, Pekka tulee heti iloiseksi ja välillisesti unohtaa kivut.

Kiitokset myös Leena Kurpalle, Paavo Naumaselle ja Heli Pöyhöselle!

”Minun SYDÄMELLISET kiitokset osoitan myös Paavo Naumasen tyttäreille Heli Pöyhöselle perheineen. Hädän ja kysymysten hetkissä tulinkin heidän luo ja sain aina apua. Olen onnellinen, että minulla naapurina aito, auttavainen, fiksu suomalainen nainen Heli. Iloni kaksinkertaistuu, että hänkin kuin minä, jos on tarpeellista, puhuu tunteita näyttäen. Koska, jos minua joku suomalainen virkailija näkee ensimmäisen kerran ja

puhuin vain normaalilla äänellä, hän voi sanoa" älä huuda minulle...". Ihmetyttää kovasti, että vieläkin näin vähän tiedämme naapurin mentaliteetista eri tavoista ilmaista tunteita. On harmillista. Onneksi minun suomalaisten ystävien kanssa olemme samalla "tunteiden ilmaisun aallolla".

Heli, kiitos kovasti sinulle, Ilmarille ja teidän ihanille lapsille. En puhu turhia, koska kai Ainolta ja Suvilta sain Oulun tuliaisia.

Ja tänään teit minua onnelliseksi, kun Pekka soitti Taipalsaaren Vuodeosastolta, sinä sanoit hänelle just sen, mitä piti neuvoa häntä (kun ehdin näyttää sinulle hänen valokuvan kovasti laihtuneena). Niitä oikeita sanoja: "Pekka, anna minulle sana, että sinä syöt kunnolla, väkisinkin syöt, pyydän sinua".

Kun kuulin Helin sanoja, tulin niin iloiseksi, kun olisin voittanut perjantai miljoona voiton."

Sydämellinen siperialainen Kiitos kaikille, kenen ansiosta olen kokenut ilon ja onnen hetkiä.

Kiitos "Fotokerhon" jäsenille ja entisille "Kursiivilaisille", jotka kaikki yhdessä ja erikseen antoivat minulle paljon.

Usein kuulen keskustelua aiheesta: Mitä on sivistyneisyys... ja kuka on sivistynyt ihminen?

Tulkaa meille Luumäelle, TAAVETTIIN !

Keskustelkaa asukkaiden kanssa ja te saatte vastaus kysymykseen – millainen sivistynyt ihminen on?

Sivistyneisyys elää jokaisen luumäkeläisen sydämessä ja ilmestyy sanoissa ja teoissa. Sivistyneisyys on peritty kai Ukko Pekalta, Presidentti P. E. Svinhufvudilta. Hänestä kauniisti ja monipuolisesti kertoo Luumäen Kotkaniemen kotimuseo.

22.7.2022 Taavetti

Minä: Oikeudenmukaisuus huutaa: sodan aloittaa yksin. Sotivat Kaksi.

22.7.2022 Taavetti

Galina Punkkisen sadusta "Jänis Diplomaatti" jäniksen Nopea Sib sanoi: *"Rakkaat ystävät! Ei kosta. Ei vihaa. Ehdotan neuvotteluja, keinoa, mitä sivistyneet ihmisolennot käyttävät... Kun sanalla korvataan väkivallan välineet ja tappoaseet, vain SILLOIN ME MAAN PÄÄLLÄ OLESKELEVAT OLENNOT VOIMME PITÄÄ ITSEÄMME SIVISTYNEINÄ".*

22.8.2022 Taavetti

OSA I

VUOSI 2019

KESÄKUUN KIRJEET

1.6.2019

Poikkeuksellinen päivä

Tämä ensimmäinen kesäpäivä erottui monista aikaisemmista päivistä. Pekka huusi minulle vain hiukan ja pelkään edes sanoa, että loukkauksia ja puheita ”pahasta venäläisestä” oli harvinaisen vähän... Minua ihmetyttää.

Päiväohjelmani on tänään kesän ensimmäisenä päivänä melko perinteistä... Aamukävely, käynti ostoksilla S-Marketissa ja sitten Pekan lempiruuan ”läskisoosin” valmistamista. Tämän aamupäivän kyyneleet aiheutti TV1:n ohjelma lentäjä Lammesta ja hänen lentokoneensa etsimisestä.

Jos olisi pitänyt valita kymmenen vuoden ajalta paras tv-ohjelma, tämä olisi SE ohjelma. Ohjelman osallistujina olivat lentäjän tytär Lampi, venäläinen lentokoneen etsijä Vladimir ja muita, jotka osallistuivat ainutlaatuihin työhön, joka toi tuloksia, mutta kukaan työtä tekevistä ei koskaan saanut palkkaa.

Kun tämä TV ohjelma oli loppumassa, minä itkin ja minun kanssani kyynelehti tv-ruudussa oleva lentäjän tytär. Sen parempaa nähdyn loppua, tulosta, vaikutusta ei voinut olla.

Siis, päivän rutiini jatkui: ruoan valmistamista, lounas, runojen käännös suomeksi, sähköpostia, tauolla taas jonkin ohjelman katsomista Tv:stä. Ajatukset vielä uivat torstain Fotokerhon retkessä Porvoossa. Ihmetyttää se, että Yvonnelta ei tullut luvattua valokuvaa... Mikä voisi olla syynä, en pysty tarkkaa sanomaan...

Venäjän TV-ohjelmia ei ole mahdollisuutta katsoa, mutta onnistuin löytämään netistä Venäjän TV1 ja katsoin mielenkiintoisen ohjelman: pitkä Batalovin tyttären haastattelu.

Siis, TODELLA POIKKEUKSELLISESTI RAUHALLINEN päivä... Jos eilen Pekka huusi minulle koko päivän, välillä oli raivossa ja huusi, tänään myrsky hiljeni ja vain kevyt aamuhyökkäys muistutti Pekkaa.

Onko Pekan lempiruoka läskisoosi ja siihen kuuluva tuore rieska syy, mikä pani miehen pitämään välirauhaa...

Mutta tämä aamuohjelma, jossa oli melkein 30 vuoden aikana yhden kerran näytetty kunnon venäläinen mies, joka suomalaisen naisen ja muiden kanssa teki muutamia vuosia arvokasta lentokoneen etsintätöitä.

Siinä oli venäläisen miehen kuulustelun ja pidätyksen temppukin. Työ oli raskasta ja ilman korvauksia, mutta vaikeuksista huolimatta yhteistyössä päästiin päämäärään... On todella harvinainen tapaus, että joku suomalainen ohjelma, filmi näin syvästi kosketti sielua. Mutta ihme oli juuri se, että itkimme me molemmat: ruudun sankari, lentäjän tytär, ja minä, venäläinen nainen, oman suomalaisen mieheni omaishoitaja. Oli unohdettu, että suomalainen lentäjä tappoi maanmiehiä ja tunteemme politiikasta sodan aikana, puhuivat vain aidoista tunteista, joita herrättivät aidot yhteistyön saavutukset.

2.6.2019

Normaali päivä...

Tänään yritin valittaa Pekalle, että vasen käsi on epäkunnossa ja minun on vaikea toimia. Selitin, että nostin eilen äkkiä painavan rautapanun... Heti kuulin häneltä vihaisesti: ”Mene kuntosalille... Siellä näy-

tät..” Siis, valitettavasti minä en minuuttiakaan saa puhua normaalisti omista vaivoistani. Vastauksena häneltä on vain pahan olonsa ja vihansa purkaus. Lähdin ylös, kun hän jäi istumaan kumartuneena ja savuke kädessään...

Aamulla oli pilvistä, sateista. Olin jo ehtinyt aikaisin aamulla kääntää suomeksi runoni ”Metsä palaa...”. Minulla oli aikomus kääntää tänään vielä yksi runo venäjän kielestä suomeksi (oma runo) ja käänsin sen jo. Se on runo:

KOVA SIELU

*Kova sielu
On kuivaa leipää
huonompi
Kova sielu on
KAIKILLE
HÄDÄKSI -
Kuka sinä
et olisi ollut...*

*Tuoretta leipää
voi ostaa,
leipoa,
Mutta
KOVAA SIELUA
ei saada
elvytetyksi...
ei sytyttää.*

Juuri ihmisten sielu kiinnostaa minua eniten.

Pekan aamiainen tänään: Pekan sairauden etenemisen seurauksena meillä on kutistunut aamiainen. Aamiainen ei sisällä enää puuroa kuten joskus. Hän voi syödä puuroa iltapäivälläkin. Nykyään hän ottaa aamupalaksi kahvia aina sokeripullien kanssa. Ja ihmetyttää, kun hän käyttää runsaasti levitettä: Valion Oivariinin vähärasvaisempaa. Yritän tämän lisäksi laittaa lasiin jotain keittoa, mustikkakeitto on minun suosikkini, koska mielestäni se auttaa pitämään Pekan vatsatoiminnan paremmassa kunnossa. Ja silloin ei tarvitse joka viikko ostaa 16 tabletin pakkausta Imodiumia. Mutta vaihtelun vuoksi Pekka suostui ottamaan puolilasilista raparperi-mansikkakeittoa. Ruokahalu on pienentynyt ja ei enää aamuisin perinteistä puuroa... voin kera.

Lievä hyökkäys minua kohtaan aiheutti tällä kertaa kysymykseni verbin ”levätä” kirjoittamisesta. Minulla on tapana varmistaa niiden kummallisten Ä, Y, J, ÄÄ, JI oikein kirjoittamista, kun edes sen itse tietäisin...

Pekka: ”Minä lepään”.

Minä kysyin: ”Onko näin?”

”Kyllä se näin on”. Hän vastasi ja haukkui: ”Venäläiset tulevat tänne meille vain lepäämään. Ilman rahoja. He ovat ”sivistyneitä, koulutettuja”...

Tämän ajatuksen Pekka on toistanut päivä päivältä samana muuttumattomana jo muutamia vuosia. Ja jos vain yritän muistuttaa häntä, että meillä viimeiset Venäjän vieraat Tomskista olivat noin 18 vuotta sitten, tämä fakta ei auta, vaan hän huutaa kovemmin. Minulle ei jää mitään muuta kuin istua ja kuunnella tai lähteä hänen luotaan toiseen kerrokseen.

Päivän kohokohta

Päivän kohokohta (minun): Aamulla sen jälkeen kun olin käynyt katso-massa Pekkaa, vienyt hänelle ”Etelä-Saimaan” pihan postilaatikosta, tarkistanut ”tuuletusikkunan”, voin lähteä hoitamaan itseäni ja suoritta-maan välttämättömät päivälle suunnitellut illan asiat. Ensin suoritan ”terveyskävelyn”. Kun tuttu reitti jää taakse, käyn sen päätteeksi ruoka-kaupassa ja jos ei ole hoidettavia asioita, palaan kotiin. Ensimmäiset ta-lossamme kävelyn jälkeiset askeleet – mieheni huoneeseen, istahdan sänkyänsä vastapäätä ja kerron ”katu-uutiset”... Tänään on kyse naapu-reiden pihoilla olevista autoista, se tarkoittaa: ovatkohan he itse Taave-tissa...

Sairaan miehen maailma on kaventunut pitäjältä Luumäen taajaman (kun hän oli työelämässä kotiemännän odotetuin kodinkonekorjaaja) muutamiin lähinaapureiden taloihin... Ja jos vielä ottaa huomioon, että hän on jo kaksi vuotta pysynyt vain meidän vanhan kotitalomme sisällä, ei ole paljon ihmetyttävää...

Näin kerron: Helin talon pihalla on auto. On niitä kaksi Jääskeläisenkin talon vieressä ja Postolin talon vieressä on nyt myös kaksi autoa. Olen varma, että Pekka on sen verran kiinnostunut naapureistaan. Ei ole mon-ta vuotta, kun hän liikkui autolla. Silloin joskus hän teki ikkunaverkon yhdelle naapurille, jolla oli sama sairaus kun nyt Pekalla – keuhkoahtauma ja N. S. tarvitsi puhdasta ilmaa... Toiselle naapurille, noista mainituista, hän valmisti ihanan puupöydän ja lahjoitti syntymäpäiväksi. Sitä varten häntä kiinnostaa ovatko he täällä ja kai itsekseen kaipaa heidän lyhyitä keskustelujaan.

Päätän kertoa aviomiehelleni keskustelusta kävelyn aikana jonkun (kun vain nimensä tiedän) Anjan kanssa, joka kertoi minulle onnistuneesta polvileikkauksestaan, unettomista öistä nyt, ja että miten paljon hyvässä



SEINÄ on päiväkirjan muotoon kirjoitettu kertomus Siperian Tomskista kotoisin olevan venäläisen naisen, sibirjatskan, taistelussa saada apua sairaalle miehelleen ja itselleen omaishoitajana. Siperialaisena Galina kuvailee rooliaan ja tunteitaan avoimesti ja aidosti.



Omaishoitajan arki on välillä ruusujen tuoksua, välillä kitkeriä kyyneleitä. Hän ei anna periksi ja ei voi antaa.

SEINÄ alkaa kesäkuusta 2019 aina koronan vuosiin (2020-2021) ja maailman järjestystä järjestyttävään vuoteen 2022.



Galinan apuna koko elämän läpi on ollut kirje, pienikin sähköposti ystäville tai vaikuttajille. Hän pitää kirjettä lankana sydäimestä sydämeen. Galina seuraa maailman menoja järjellä ja sydämellä niin Suomessa kuin Venäjälläkin. Hänen ajatukset ja tekstit ovat hänen elämänsä askelten elävä kaiku.

Galina antaa suuresti arvoa omille Luumäen oppilailleen, naapureille ja kaikille, jotka auttavat häntä hädän hetkellä.



Elämänsä aikana Galina on toiminut kielten tulkkina ja opettajana Tomskissa, Pietarissa ja Suomessa. Galina Punkkinen on julkaissut jo kolmetoista kirjaa (runoja ja proosaa), joista kahdeksan on julkaistu Suomessa ja viisi Venäjällä.



BoDTM
BOOKS on DEMAND